

УКРАЇНСЬКА АНТИБОЛЬШЕВИЦЬКА ЛІГА
В АВСТРАЛІЇ І НОВИЙ ЗЕЛАНДІЇ

БОРІТЕСЯ — ПОБОРЕТЕ

Наш фронт

OUR
FRONT

СУСПІЛЬНО-
ПОЛІТИЧНИЙ
ЖУРНАЛ

РІК 1

ЛИПЕНЬ - СЕРПЕНЬ

1968

"Н А Ш Ф Р О Н Т"

суспільно-політичний журнал

видає

Українська Антибольшевицька Ліга

Редагус: Колегія.

Ціна 20 ц.

"O U R F R O N T"

ukrainian periodical

published by

Ukrainian Antibolshevik League

Річна передплата 1-00 дол.

Адреса Редакції:

"OUR FRONT"

7. Borrowdale st.

RED HILL 2603

A.C.T.

Адреса Адміністрації:

"OUR FRONT"

GPO Box 4800

Melbourne 3000

VIC.

=====

З М І С Т

АКТ 30.ЧЕРВНЯ 1941 р.....	1
УКРАЇНСЬКЕ ДЕРЖАВНЕ ПРАВЛІННЯ	2
ДВІ КУЛЬТУРНІ РЕВОЛЮЦІЇ - Я.Стецько - закінчення.....	3
КОНЦЕПЦІЯ СВІТОВОЇ ДЕРЖАВИ У СВІТЛІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕЇ - В.Литвин.....	5
ЧИ УНРада ЦЕ СХВАЛЮЄ - А.Бедрій.....	9
УКРАЇНСЬКІ ПОЛІТИЧНІ В'ЯЗНІ В ТЮРМАХ ССРС.....	12
З ДІЯЛЬНОСТІ АБН.....	17
ВИСОКЕ ВІДЗНАЧЕННЯ ГОЛОВИ АБН.....	17
ПОЛЬЩА МАЛО ЗНАНА.....	18
ТРИЛІТНЯ АТАКА КІБ НА УКРАЇНСЬКУ ЕМІГРАЦІЮ В АВСТРАЛІЇ - д-р Б.Умриш.....	22

АКТ 30.ЧЕРВНЯ 1941 р.

/МШ/ Найвище цінить свободне, державне життя той нарід, який всі свої сили спрямовує на його будівництво, на його всестороннє закріплення.

Визвольна боротьба українського народу завжди стояла в центрі його революційних дій і ніколи не сходила і не сходить з його овиду. Так було в час воєн першої і другої, так було під час окупації України і так залишилося по сьогоднішній день.

Український нарід і його державно-творча, провідна частина є завжди готовими до збройної боротьби за визволення своєї Батьківщини.

І так, спочатку німецько-советської війни в 1941 р., бо вже на другий день, переходять демаркаційну лінію провідні члени ОУН та похідні групи давно вишколені і підготовані Організацією Українських Націоналістів під проводом Степана Бандери, щоб в Україні ставити кріпкі основи української, суверенної державности. Вони, разом із Крайовим Проводом ОУН, який був одинокою політично-діючою силою українського народу на рідних землях, повели плянову дію за відновлення української державности.

Як тільки став звільнений Город-Льва від большевицької окупації, борці за волю України скликали там Національні Збори, на яких святково проголошено АКТ ВІДНОВЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ - 30. червня 1941 р.

У цьому Акті, між іншим, говориться: "Волею Українського Народу, Організація Українських Націоналістів під проводом Степана Бандери проголошує Відновлення Української Держави, за яку поклали свої голови цілі покоління найкращих синів України". А далі: "На західних землях України твориться УКРАЇНСЬКА ВЛАДА, - яка підпорядкується Українському Національному Урядові, що створиться у столиці України - Києві". Цей Акт Державности піддержали наші церковні Ієрархи: Їх Екссцеленція Митрополит Андрей Шептицький - Пастирським Листом - та Преосвященійший Єпископ Луцький Полікарп - Архипастирським Посланиєм.

Коли вістки про цю подію, великого історичного значіння, передано через радіовисильню у Львові, український нарід прийняв її з великою радістю і ентузіазмом. Це вказувало, що український нарід не думає міняти окупантів, а вести послідовну боротьбу з окупантом загарбником, який сягатиме по його суверенні землі, по його державну незалежність.

І хоч Українське Державне Управління впало під тиском німецько-нацистівського режиму, то все ж таки воно показало всім народам, світу про дійсні стремління українського народу.

В обороні Акту Державности - 30. червня 1941 р. повсталла наша героїчна Українська Повстанська Армія - УПА, яка вела боротьбу на двох фронтах на життя і смерть проти німецько-гітлерівського й москво-большевицького загарбників.

Створення і боротьба УПА під командуванням ген - хор. Т. Чупринки - Р. Шухевича була прямою відповіддю окупантам, що український нарід стоїть непохитно на позиціях самостійного, державного будівництва.

Історичне значення Акту 30.червня 1941 р. полягає у тому, що в ньому показано, що український народ не йшов на жодну співпрацю у час другої світової війни з поневолювачами України. Він показав другим народам і своїм маловірам, що суверенну державність кожного народу здобувається відданою та жертвенною працею провідного активу народу - нації.

Покликання і склад Українського Державного Правління - Акту 30.червня 1941 р. найкраще характеризує революційну дію українського народу того часу.

УКРАЇНСЬКЕ ДЕРЖАВНЕ ПРАВЛІННЯ /УДП/ покликано дня 5.липня 1941 і всі його члени одержали офіційні, національні грамоти, а саме:

1. Ярослав Стецько /ОУН/ - голова УДП і ресорт соціальних реформ.
 2. Проф. др. М. Панчишин /безп./ - І. м-голова і міністер здоров'я.
 3. Др. О. Барвінський /безп./ - держ. секр. міністерства здоров'я.
 4. Др. Л. Ребет /ОУН/ - ІІ. м-голова УДП.
 5. Ген. В. Петрів /соц.-революціонер/ - міністер оборони.
 6. Р. Шухевич /ОУН/ - І. заступник міністра оборони.
 7. О. Гасин /ОУН/ - ІІ. заступник міністра оборони.
 8. Др. В. Лисий /соц.-радикал/ - міністер внутрішних справ.
 9. Др. К. Панківський /соц.-радикал/ - заступник міністра внутр.спр.
 10. М. Лебедь /ОУН/ - міністер державної безпеки.
 11. В. Стахів /ОУН/ - міністер закордонних справ.
 12. Проф. др. О. Марітчак /УНДО/ - заступник міністра закрод.справ.
 13. Др. Ю. Федусевич /безпр./ - міністер справедливости
 14. Др. Б. Дзерович /безпр./ - заступник міністра справедливости.
 15. Інж. Ю. Павликовський /УНДО/ - міністер народнього господарства.
 16. Мгр. Д. Яців /ОУН/ - І. заст. міністра народнього господарства.
 17. Р. Ільницький /ОУН/ - ІІ. заст. міністра народнього господарства.
 18. Др. інж. Є. Храпливий /УНДО/ - міністер сільського господарства.
 19. Інж. І. Ольховий /безпр./ - міністер фінансів.
 20. Інж. А. Пясецький /ФНБ/ - міністер лісництва.
 21. Проф. др. В. Радзикевиц /безпр./ - міністер освіти і віровизнань.
 22. О. Гай-Головко /безпр./ - міністер інформації і пропаганди.
 23. О. Позичанюк /ОУН/ - І. заступник міністра інформ. і пропаганди.
 24. Я. Старух /ОУН/ - ІІ. заступник міністра інформ. і пропаганди.
 25. І. Климів-Легенда /ОУН/ - міністер політичної координації.
 26. Н. Мороз /безпр./ - міністер пошти і телеграфу.
 27. Др. М. Росляк /безпр./ - нач. президіяльної канцелярії.
- Із придніпрянців були намічені проф. І. Чинченко і проф. Ю. Биченко.

На нараді визначних громадян і представників українських установ обрано дня 6.липня 1941 р. Раду Сеньйорів в такому складі:

1. Ексц. Митрополит А. Шептицький - Почесний Голова.
2. През. др. Кость Левицький, 3. о. мітр. др. Йосиф Сліпий, 4. о. др. Гавриіл Костельник, 5. о. Крилошанин Юліян Дзерович, 6. рад. Юліян Федусевич, 7. дир. Іван Филипович, 8. нотар Роман Заячківський, 9. проф. Лука Турчин, 10. проф. Ярослав Біленький, 11. др. Олександр Бариляк, 12. інж. Ярослав Стефанович, 13. проф. Володимир Радзикевиц, і 14. др. Степан Дмоховський.

ДВІ КУЛЬТУРНІ РЕВОЛЮЦІЇ (Закінчення)

Покликання вічного міста України.

Коли на нас іде такий страшний наступ якраз цієї демонської сили, з її все наново оживаючим месіянством варварським, який вчора, сьогодні, завтра нічим по суті не відрізняється, чи він "християнський", євразійський, славянофільський, большевицький, - дивно і страшно, коли нашої українській візії офенсивних сил НАШОГО МІСТА, носія національної ідеї, героїчного гуманізму, воюючого християнства, які протстоять у боротьбі всякому насиллю над нацією і людиною і стають в авангард антиімперіалістичних, антибезбожницьких, протиросійських всякого роду, - таки ж свої протиставляють духову й ідейну малеч, порозуміння з "добрими" москалями, яких не бачимо на овиді, викпивають нашу велику ідею Києва, міста культури й науки, міста слави і правди, міста Теодозія й Антонія Печерських, Петра Могили, Св. Андрея, Володимира і крзацьких лицарів Христових. Руїнній візії російській треба протиставити творчу, благородну візію українську!

На наших очах іде страшна боротьба двох культур, що їх так глибоко і неперевершено майстерно представив наш політичний мислитель Д. Донцов у "Підставах нашої політики". То, що тепер проводить Москва в Україні на відтинку винищення вартостей нашої культури східним, врахованим способом, є імітоване її учнями Мао і Ко., кличе до офенсивної протидії. І Київ не мовчить! Київ теж наступає, як авангард християнської і національної культури, носій вічних вартостей людини, нації і Бога.

Нам треба усіма силами і усією натугою волі стати теж на чужині на захист вічної правди Києва. Коли на Заході знаходяться многи, що борються, зраджуючи свій світ ідей, за перемогу російського світу ідей руїни і знищення, чому за величчі, благородні ідеї Києва не може стати, як за свої ідеї, благородна частина людства, що стоїть за Христа, за батьківщину, за людину Богоподібну ітоту? Розвиток духової культури і релігійна динаміка, протиставлення утилітаризмові і гедонізму, атеїзму, соціальному дарвінізму, матеріалізму, - передумова політичної офензиви проти сил зла і знищення, проти большевизму.

Світ Диоклеціана і Нерона стояв проти світу катакомб і здавалося, що ця нова сила, що щойно народжувалася, буде втоплена у морі крові. Але ні, вона перемогла! Казав Ле Бон колись: "Можна уярмити народ, але не є легко змінити його душу, наслідство многих століть"! "Народ мій є! Народ мій вічно буде! Ніхто не переіменуватиме мій народ!" - кличе Симоненко, підтверджуючи Ле Бона. І далше:

Тремтять убивці! Думайте лакузи!

Так, страшна кара Бога зближається:

Поцезнуть всі перевертні прибулуди

І орди завойовників-заброд!

Ви, байстрюки катів осатанілих,

Не забувайте виродки ніде: Народ мій є!

В його гарячих жилах козацька кров пульсує ігуде".

Так, велику візію вичаровує Симоненко, що вже не живе. Більше того, він бачить виняткове місце України в світі. "Хай мовчать Америки й Росії, коли я з Тобою говорю"... Говорю з Україною, що станула за людину, за націю, за Христа. І страшна кара Бога чекає тих, хто наше святе місто руйнує і його цінності топче. "Страшно впасти в руки Бога живого" каже св.Павло. "Настане час, коли у світі спасуться не-многі... Будуть усі сліпі" - перестерігає євангелист Іоан. "В один злий день, в одну злу ніч, Атлантида, погрузившись в море, счезла" пише Платон.

Велике післанництво на шого Міста, що стоїть у затажній і страшній боротьбі за Христа проти сил Антихриста за вічні вартости людини. Без відродження духової культури, без християнського динамізму, без афірмації героїчного гуманізму, багаті тільки на матеріальні вартости, без духа й ідеї, без моралі і візії вічного, призначені на загибель.

Так, зударилися дві культури: київська і московська, київська і пекинська, але на жаль теж київська і нового Вавилону-Нью Йорку! Перд Україною страшний і затажний бій. Бій за Київ розгоряється все ширше і глибше, бо без Києва, без св. Софії немає здійснення обману нової російської еліти. Не може Кремль бути символом "відродженого російського християнства", що має "спастися" світ. Пророк цього нового російського обману, Бердяєв повільно розкладає свою "філософічну" творчість інтелектуальну еліту Заходу. Присвоюючи собі наш Київ, нашу державу київського періоду, яку нищили якраз північні московські варвари, ненавидячи Києва, чужого їм ідейно і культурно. Андрій Боголюбський нищив Київ, як ненависник його, але ніколи не зробив би був того Роман Галицький, а навпаки, усі наші князі тяжіли і тухили до Києва, матері городів руських. Тільки москвини його руйнували, бо він духом, культурою, світом ідей був не їх, був проти них, варварів, дикунів півночі.

Наш збірник законів "Руська Правда" Ярослава Мудрого не знала кари смерти, ані не знала середньовічна християнська Україна релігійного фанатичного примітивізму, н.пр. переслідування відьом. В нашій київській Україні не існували тілесні кари, але в Московщині були вже з часу її постання. Слідами Києва йшов Великий Новгород, якого населення, за цей вплив Києва, витяли в пень москвичі. На одному з німецьких університетів на історичному семінарі професор пояснюючи студентам, чим характеризувалися торговельні договори між Новгородом і німецькою Ганзою, сказав, що новгородці не хотіли внести в договір клявзулі про фізичну кару на товарокрадів, бо фізична кара не існула в Новгороді і до неї відносилися новгородці негативно, ідучи слідами Києва, задля пошани для достоїнства людини. Натомість ця кара була в ганзейських містах нормальною в той час. Власне цей свободолюбний дух Новгороду був ненависний москвичам, які поповнили жажливий геносид на населенні Новгороду, щоб вплив духа і правовости Києва, який там був, викоренити до щенту.

НОВГОРОД ЗЛАМАЛИ. АЛЕ КИЄВА НЕ ЗЛАМАЛИ І НЕ ЗЛОМЛЯТЬ НІКОЛИ!

Так, на нас дивляться тисячеліття, не лише Пірамід. На нас дивляться Платон і Сократ, Конфуцій і Ляо - тсе. На нас дивиться передусім Христос і його рівноапостольський Володимир Великий, на нас споглядають

родів. Для великого концерну є краще мати за комерційного партнера одну велику російську імперію, як 16 менших національно-державних організацій. Свобода народам, справедливість, право на національне самоопреділення – це все кличі гарні в теорії, але вони є неспівзвучні з їх фінансовими інтересами.

Другою силою, яка стремить до інтеграції світу під своїм впливом, є світова масонерія, що стоїть під диктатом жидівського капіталу. Масонерія це витвір жидівської духовости і жиди відіграють в тій організації домінуючу роль. Щоби краще зрозуміти добре замасковану ціль масонерії і роль жидів у змаганні до створення світового понад-національного уряду, я хотів би дещо докладніше зупинитися над жидівським питанням.

Історія жидівського народу надзвичайно цікава, а при тім трагічна. Це, як відомо нам, є нарід, який вибрав собі Єгова, щоби з нього прийшло відкуплення світу. В час народження Христа жиди були під пануванням Риму, який вони ненавиділи, хоч їх політичний статус був багато кращий в порівнанні з іншими римськими колоніями. В час домашньої війни Цезаря з Помпеем жиди допомогли фінансово Цезареві, вичувши як звичайно, по чийй стороні буде перемога. За це Цезар признав їм великі концесії, які пізніше затвердив і поширив цісар Август. Жиди мали повну внутрішню автономію, включно із своїм королем, монетарною системою і релігійно теократичним устроєм. Як далко ішла римська толеранція у відношенні до жидів, свідчить факт, що на цитаделі Антонія в Єрусалимі, в якій стаціонували римські легіони, не було римських прапорів, щоби не дразнити національні почування жидів. Цю засаду зламав був раз Пилат, який казав потайки в ночі вивісити римські прапори. На другий день зібралася коло його палати кількатисячна товпа, підбурена рабінами й фарисеями, яка кілька днів і ночей кричала безупину стака-то: "Зняти римські прапори! Зняти римські прапори!" Можна було збожеволіти. Пилат міг ужити військову силу і розігнати товпу, але він боявся кровопролиття, знаючи, що жидівська фінансієра має великі впливи на цісарським дворі в Римі, де він був ненадто популярний через жидівські інтриги і що це може коштувати йому навіть голову в час терору напів божевільного цісаря Калігулі. Пилат не мав виходу і казав зняти прапори, хоч знав, що це є небезпечний прецеденс, який підкопає авторитет не тільки прокуратора Юдеї, але й повагу римської імперії.

Жиди з тугою чекали на прихід обіцяного Месії, та надія кріпила їх на душі в час національних катастроф, як асирійська і вавилонська неволя і останньо римська. Народні маси радо сприняли наїжку Христа, вона кріпила як цілющий бальзам їх наболілі душі. Та не так сприняла її провідна верства жидівського народу: рабіни, фарисеї і садукееї. В їх розумінні Месія це мав бути могутній земський король, який скине римське ярмо, знищить римську імперію і зробить їх панамі світу, бо ж вони є вибраний нарід, який має панувати над іншими. Наука Христа не вміщалася в їх плянах, вони не приняли його як свого Месію, а розп'яли на хресті, взявши на себе страшне прокляття: "Кров його на нас і на дітях наших".

В 70 році після смерти Христа римський полководець Тит спалив Єрусалим, збурих святиню і з того часу жиди розсіялися по цілім світі. В початках християнства, християнської ревности, жиди з клеймом хрис-

товбивців були непожаданим елементом в християнських країнах і часто з різних причин приходило до гострих антижидівських виступів, включено з погромами. Переслідування жидів тягнуться чорною ниткою протягом історії в різних країнах, як - Франція, Англія, Іспанія, Німеччина, особливо в Росії прибирали вони гострі форми, а вершком жидівської трагедії була гітлерівська Німеччина. Ще перед народженням Христа римський цесар Тиберій видав був едикт, яким прогнав жидів з Риму за Тибр.

Перші погроми жидів відбулися у Франції в 1096 р. підчас першого хрестоносного походу. З Франції перенеслися до Англії, Іспанії, Німеччини та інших країв. Переслідування жидів мали санкції з боку держави і церковних чинників. Антисемітизм був легалізований в кодексі Юстиніана "Корпус Юріс Цивіліс", де є відповідна антижидівська постановка. В 1290 р. англійський король Едвард I прогнав жидів з Англії на 4 століття і аж за Кромвеля дозволено їм наново поселитися там. Погроми відбувалися на тлі релігійних, соціальних та економічних причин. Часто були це мотиви необґрунтовані і недоказані, прим. посудження жидів у ритуальному вбивстві християнських дітей, в час чуми в Західній Німеччині підозрівано жидів, що вони затроїли воду, щоби знищити християн і т.п.

Треба з приємністю відмітити факт, що хоч жида не тішилися в Україні надто великими симпатіями, то всежтаки в нашій історії не було випадку, щоби державні чи церковні чинники заохочували населення до пімсти над жидами, як це мало місце в інших державах. А коли й бували антижидівські ексцеси, як от за Хмельницького чи гайдамаччини, то це не були погроми в расовому розумінні, це була стихійна акція населення, яке мстилося за вікові кривди не тільки на своїх гнобителях, але також на тих, що помагали їм гнобити їх. Уряд УНР видав був закон, який передбачував кару смерти за погроми.

Україна була першою країною жидівського поселення в Європі. Історичні документи свідчать, що ще за часів знищення Брусалиму римлянами жида були вже на українських землях над берегами Чорного й Озівського моря. Жида в Україні, як зрештою і в інших країнах, займалися не тільки купецтвом, але й місією юдаїзму. В літописі "Повість времєнних літ" є згадка, що жида приходили до Володимира Великого і намовляли його прийняти юдаїзм. Жидівський історик д-р Майзль пише про потайного юдаїста Микиту, який прикидаючися християнином, став православним єпископом у Новгороді в 1096 р. В Хозарії жидам удалося було навіть створити свою державу, наворнувши на юдаїзм хозарського короля. Україна була другою країною після Польщі, де жида мали найбільші привілеї. Одеса була третім містом найбільшого скупчення жидів, після Нью Йорку і Варшави. В час наших визвольних змагань жида заняли вороже становище до української державности. Петлюра звертався до жидів з пропозицією створити при українській армії жидівський легіон, але безуспішно. При голосуванні над прийняттям ІУ Універсалу жида враз із москалями і поляками голосували проти Універсалу, себто проти самостійности України. Маса жидівських комуністичних агентів вели по цілій Україні акцію проти української влади, баламутили населення і воцькі маси. Жида піддержали в Україні комунізм політично, фінансово і

фінансово і збройно. Це була жидівська вдячність за ті привілеї, які дала їм Українська Держава, а яких вони не мали нігде в світі.

Історія жидів у Московщині має свою окрему сторінку. Вони вели тут також свою місію акцію юдаїзму і за часів Івана Грізного осягнули великі успіхи. Вони навернули на юдаїзм православних священників і визначних бояр, при допомозі яких заснували на царському дворі таємну юдаїстичну громаду, до якої належали придворні священники, архимандрит Зосім, канцлер Федір Куріцин і цариця Єлена. Завдяки впливам тих людей удалося їм посадити митрополичий престіл тайного юдаїста Зосіма. Колиб жидам було вдалося посадити на царський престіл сионаїстки Єлени, Данила, то вони були б опанували владу в Московщині, так як давніше в Хозарії. Їх плани спараліжувала Православна Церква, яка повела безпощадну боротьбу проти жидів і секти юдаїстів і добилася заборони поселюватися жидам на московській території, яку знесено аж в 1917 р.

І цікава річ, не зважаючи на довголітні переслідування, погроми і своє розпорощення жидівська раса не перевелася в усіх державах світу, хоч за той час зникли багато численніші народи, попадали могутні імперії. Зненавиджені, погорджені, вони втискаються в життя усіх народів, а опанувавши їх фінанси, банки економічне життя, пресу, радіо, кіно театри переводять при їх допомозі свої таємні плани. Мимо волі насувається питання, де лежить секрет вітальності тої раси. Відповідь на це питання знайдемо легко, коли усвідомимо собі факт, що у жидів релігія і нація, юдаїзм і сіонізм це органічно зв'язані з собою елементи. Релігія забезпечила жидів перед небезпекою асиміляції. Їхня релігія навчає, що вони мусять з Божого повеління зберігати свою національність, бо вони вибраний Богом народ, отже мусять зберігати себе, як окрему національну групу, щоби не втратити своєї вибраности. Їх релігійні святі книги, це історія жидівського народу, їх історичні постаті, як брати Макавеї, Самсон, Естера, Рут та інші почитаються на рівні зі святими. Ми боремося з небезпекою асиміляції вже в першому поколінні, а жиди розсіяні по світі вже 2000 років, немов малі острівці серед чужих океанів, тримаються на поверхні життя і не втратили свого національного обличчя. З того бачимо яку велику моральну силу може дати народові його релігія і народні традиції. Другою силою, що тримає жидів, є їх сіоністичний месіанізм, себто віра у своє післанництво бути сіллю землі і панувати над другими.

Жиди не прийняли Христа, як свого Месію, вони вірять, що їх Месія ще прийде, як це предсказали їх патріярхи, пророки, як це записано в їх святих книгах. Цей Месія то буде жидівський король, який заложить одну всесвітню державу і запанує над цілим світом. Жиди в розсіяні мають бути його предтечами і вторувати йому дорогу до панування над гоями. Вони далі уважають себе вибраним народом, як це було в Старім Завіті. В кожній країні поселення вони пристосовуються до оточення, приймають мову, звичаї, культуру даного народу, але ніколи релігію. Жидівська вихреста виключають, як ренегата і національного зрадника, із своєї спільноти.

Існує "Тайна Рада Учених Старшин Сіону", яка планує усю їхню політику, випрацьовує плани відповідних акцій, які потрясають основами існуючого державного і суспільного ладу християнських народів, як

економічні кризи, революції, війни, відповідні кампанії в пресі. Нові шкідливі течії у філософії, літературі, мистецтві. Це є мозок світового жидівства. Венямин Дізраелі писав у 1844 р., що світом правлять зовсім відмінні особи, як уявляють собі ті, які не стоять за сценами. А російський письменник Достоевський писав, що усі бісмарки, міністри і дипломати це тільки тіні влади і сили. Їх паном, як і паном усієї Європи є жид і його банк. В Польщі була жидівська поговорка: "Ваше уліці, наше каменіці". Сьогодні около 300 найбільших банків світу знаходяться в жидівських руках, так само світова біржа і другі фінансові інституції, керівники яких належать до таємних жидівських рад, де дістають відповідні інструкції і пляни дії. Золото стало монополем жидів.

(Далі буде)

А.Бедриш

ЧИ УНРада ЦЕ СХВАЛЮЄ?

У періодичному УНПади "Інформація-бюлетень ВО УНРади", ч.1 за січень 1968, є огляд книжки Бориса Левицького "Червона інквізиція-історія советських служб безпеки", 2. вид. Франкфурт, 1967. Огляд написав М. Добрянський, в якому, між іншим, пише: Про цю книжку є опінія "...поєднання історичної об'єктивності з актуальністю, соціологічний підхід у трактуванні фактів, подій і процесів, спертій на ґрунтовному вивченні джерел... треба підкреслити, що автор написав її без жовчі і пропагандивної підливи".

Чи справді зміст книжки відповідає коментареві, звернемося до першого видання книжки Бориса Левицького. Це робимо зокрема тому, що цей прихильний коментар появився в о ф і ц і й н о м у виданні УНРади.

На стор. 11 написано: "Большевики перебрали владу в цілій країні між кінцем жовтня 1917 до березня 1918 року під революційним гаслом Леніна "Вся влада советам"! При цьому большевики були відносно малою групою. На населення біля 140 мільйонів було щонайбільше 250,000 членів". Така формуловка є єдинонеділимською формулою, що трактує російську імперію як гомогенну російську державу 140 мільйонів громадян. Виразно ідентифікується імперіальну державу з о д н о ю країною, без розбору між меншістю панівного російського народу і більшістю уярмлених народів.

Про положення України в 1918 році і відношення до неї большевицької Росії є лише один відступ: "Чужинецька інтервенція в російській громадській війні загрожувала смертельно большевицькій владі. Білі армії одержали не лише матеріальну піддержку, але й їх авторитет зріс значно між населенням. До того дійшли ще заходи цесарської Німеччини, яка тоді окупувала Україну, Білорусь, частину Транскавказії, Крим та цілий балтійський район. В большевицькій Росії повстала жахлива ситуація". /стор. 30/.

Отже, в стандартному єдинонеділимському і большевицькому навітленні, визвольні національні проти-імперські війни автор називає громадянською війною і щонайважливіше цілий період 1918 року в Україні трактує як період німецької окупації, ігноруючи існування без перерви від ІV. Універсалу української самостійної суверенної держави. Виходить за "історичною об'єктивністю" і "ґрунтовними джерелами панів Б. Леви-

цького і М.Добрянського, що продовж цілого 1918 року Україна була окупованою німцями частиною Росії, жодної самостійності і суверенності українська нація тоді не мала. Себто УНР, українська гетьманська держава, Акт проголошення самостійності – це фікції. Треба завважити, що книжка написана по німецьки, для німецького читача, а її друге видання призначене, як інформує М.Добрянський, "як дешеве масове видання для студіюючої молоді". Отже, посередньо, УНРада поручає цього роду книжками "без жовчі і пропагандивної підливи" інформувати німців про Україну!

На стор.39, п.Левицький знову описує події з 1918 року, перемоги большевиків у "громадянській війні" і на південному фронті" і ні словом не вказує, що ціла російська війна поза етнографічними межами Росії мала колоніально-імперіалістичний характер ч у ж о і а г р е с и в н о ї війни. Немає нігде згадки про визвольну оборонну національну війну України проти Росії, якбілої так і червоної.

Про події в 1921 році написано: "В південній Україні деякі успіхи зареєстрували анархісти під проводом Махна... З Польщі вступили в Білорусь озброєні відділи Савінкова, а розбиті армії українського борця за свободу Симона Петлюри збиралися на чужині і вони повернули в Україну з Польщі і Румунії" /стор.40/. Виходить, що Симон Петлюра – Президент української держави, змагав не за власну національну державу, а за "свободу", себто за інший від большевицького лад в російській державі.

Зразу слідує визначення природи боротьби: "Усі ці повстання і антикомуністичні рухи були знищені большевиками безпощадно". Це означало б, що велася соціяльна і політична боротьба, а не війна між двома державними націями. Відношення російських большевиків до України автор нігде не називає агресивним, завойовницьким, імперіальним, спрямованим на поневолення цілої нації. Українсько-російську війну він фальшиво зводить до громадянської війни всередині однієї російської нації і однієї російської держави, в якій Україна є представлена як провінція – територія щось на зразок Баварії чи Пенсильванії.

Ще виразніше п.Левицький виявляє своє розуміння України в черговому відступі: "Коли в наслідок посухи в 1921 році вибух голод, Росія пережила зокрема тяжку ситуацію. В районі Волги, в Південному Уралі і в деяких частинах України під кінець року 27 мільйонів людей залишилося без хліба. Тисячі померли з голоду, тисячі залишили свою батьківщину і розсіялися по цілій країні /тамже/. Україна є виразно і недвозначно ідентифікована як район-частина Росії. І це називається "історичною об'єктивністю", "грунтовним вивченням джерел" і "без жовчі і пропагандивної підливи". Росія є батьківщиною українців і російська большевицька імперія названа знову ж одною гомогенною "країною".

Б.Левицький твердить: "До 1922 року існували на руїнах російської імперії численні советські республіки. Кожна з них мала свій власний уряд і армію. Комунисти в неросійських республіках хоч співпрацювали з Росією в багатьох питаннях, то не хотіли віддати своєї суверенності під ніяким оглядом" /стор.47/. Це суцільна єдинонеділимська большевицька пропагандивна теза, яка брутально фальшує дійсні факти, бо "советські республіки" не поставали на руїнах російської імперії, а становили її реактивізацію. Автор цілком замовчав факт,

що на руїнах російської імперії постали національні держави, але Ленінові орди їх знищили і встановили колонії Росії під назвою "со-ветських республік". Як брутально автор фальшує історію свідчить факт, що, мовляв, українська советська республіка мала свій український уряд і свою українську армію. А вже вершком абсурдності, а не "ґрунтовним вивченням джерел" і "історичною об'єктивністю", є твердження, що "советська республіка" в Україні мала свою суверенність і вона не хотіла здати її під ніжким оглядом. Історичним фактом є, що ця "республіка" була цілковитою частиною російської суверенної потуги і комуністи України не посідали навіть найменшої автономії.

Для кого може мати вартість твердження, що Ленін виповів великоросійському шовінізмові боротьбу на життя і смерть /стор. 47/, не зважаючи на те, що саме він реставрував російську імперію, під його пануванням шалів в Україні геноцид і жахлива шовіністична російська манія – нехай судять читачі! Численні російські і українські большевики виразно свідчать протилежне до того, в якому старається переконати німців Б. Левицький, "без жовчі і пропагандивної підливи" /Гляди хоч би книжку Шах-Рая і Мазлаха "До Хвилі", або М. Стахова "Україна і Росія"/.

Єдинонеділимська і комуністична концепція автора проведена послідовно і в такому окресленні: "Російська еміграція й інші антикомуністичні сили на чужині створювали нові надії і скріплювали свої акції" / стор. 48/. Отже, між українцями не було крім "антикомуністів" жодних сил, які змагали до п о б у д о в и української держави, яку знищив Ленін і російські імперіялісти? Автор продовжує, що в 1923 році "хоч міжнародня позиція Советського Союзу зросла, але загроза советській силі від антикомуністичних сил внутрі країни і з чужини не зменшилася" /стор. 49/. Автор вважає "Советський Союз" як не-імперську колоніальну, а гомогенну національну державу, якій не загрозувало знищення в наслідок визвольної боротьби поневолених в ній націй, а лише наступ протирежимних сил.

Насвітлення історичних подій п. Б. Левицьким і їх повне беззастережне свалення п. М. Добрянським на сторінках органу УНРади вимагає, щоб УНРада зайнала становище чи вона також свалює цю книжку та її пропагування на сторінках свого органу.

/За Шляхом Перемоги/.

=====

Ч И Т А Й Т Е , П Е Р В Е Д П Л А Ч У Й Т Е І П О Ш И Р Ю Й Т Е

" Н А Ш Ф Р О Н Т "

одинокий суспільно – політичний журнал в Австралії.

=====

УКРАЇНСЬКІ ПОЛІТИЧНІ В'ЯЗНІ В ТЮРМАХ ССРСР.

Подаючи листу наших політ-в'язнів у ССРСР зі свідомістю, що вона далеко-далеко не є повною та не може віддати того величезного поневолюючого та русифікаційного процесу, що проводить Москва в Україні.

Сотні тисяч українських громадян, синів і дочок, працівників культури і науки, робітників і селян, відданих патріотів і національних провідників караються у концентраційних таборах широкого Сибіру тільки за це, що вони люблять та хочуть самостійного існування своєї Вітчизни - України. Їхня незламна постава розкриває повну абсурдність "свободи людини чи народу" у ССРСР.

Ми повинні пам'ятати про долю наших політ-в'язнів та допомогати їм морально і матеріально.

За централізованою дією Секретаріату СКВУ можна тепер висилати листи і харчові посилки на адресу: ССРСР, Москва, п/я 5110/1 Ж,Х, з поданням прізвища в'язня.

1. Вячеслав ЧОРНОВІЛ - уроджений 24.12.1937 р. в Єрках, р-н Черкаси, Україна - жонатий, літературний критик і журналіст.
В 1967 р. засуджений на 3 роки важких робіт, ізолюваний.
 2. Ярослав ГЕВРИЧ - уроджений 28.11.1937 р. в Остап"ю, Тернопіль, Україна - студент Київського Медичного Інституту.
В 1966 р. засуджений на 5 років важких робіт - Явас, Мордовія.
 3. Іван ГЕЛЬ - уроджений в Кліцку, Львів, Україна, слюсар і студент Львівського університету, жонатий. В 1966 р. засуджений на 3 роки важкої праці - Явас, Мордовія.
 4. Богдан ГОРИНЬ - уроджений 10.2.1936 р. в Кніселях, Львів, Україна, літературний і мистецький критик. В 1966 р. засуджений на 4 роки важкої праці - Явас, Мордовія.
 5. Михайло ГОРИНЬ - уроджений 20.6.1930 р. в Кніселях, Львів, Україна - брат Богдана - психолог Львівського університету, жонатий. В 1966 р. засуджений на 6 років важкої праці - Явас, Мордовія.
 6. Дмитро ІВАЩЕНКО - член Спілки Письменників України, проф. української літератури Пед - Інституту в Луцьку. Засуджений в 1966 р. на 2 роки важкої праці - Явас, Мордовія.
- Святослав КАРАВАНСЬКИЙ - уроджений 24.12.1920 р. в Одесі, Україна, поет, критик, журналіст і перекладач. В лютому 1944 р. військовий суд засудив його на 25 років важкої праці. Звільнений у грудні 1960 р., але арештований вдруге 1965 р. Він вислав меморіал-протест до Польського і Чехо-Словацького Консулятів у справі переслідування советами українських культурних працівників і їх дискримінаційної політики в Україні. Засуджений відбу-

ти решту своєї кари 8 років і 7 місяців із попередніх 25 років важкої праці - Явас, Мордовія. В жовтні 1966 р. посаджений до таборової в'язниці на 6 місяців. Під час арештування проводив 5 разів голодівку по 10 днів.

8. Євгенія КУЗНЕЦОВА - уроджена 28.11.1913 р. у Шостка, Суми, Україна, науковий знавець хімії, співпрацівник хімічної лабораторії Київського університету. Є замужня та має діти. В березні 1966 р. засуджена в Києві на 3 роки важкої праці - Явас, Мордовія.
9. Олександр МАРТИНЕНКО - уроджений в Новій Горлівці, Донецьк, Україна, інженер, науковий працівник Геологічного Інституту в Києві. В березні 1966 р. засуджений на 3 роки важкої праці - Явас, Мордовія.
10. Михайло МАСЮТКО - уроджений 18.11.1918 р. у Чаплинцях, Херсон, Україна, учитель. Він є жонатий та має на одержанні 73-літню матір. В березні 1966 р. засуджений у Львові на закритому суді на 6 років важкої праці - Явас, Мордовія. В грудні 1966 р. посадили на 6 місяців у таборову в'язницю.
11. Валентин МОРОЗ - уроджений 15.4.1936 р. в Холонові, Волинь, Україна, історик. Викладав історію у Пед-Інституті в Івано-Франківську. Жонатий і має 5-річного сина. Засуджений в січні 1966 р. на 5 років важкої праці - Явас, Мордовія. В грудні 1966 р. посаджений на 6 місяців у таборову в'язницю.
12. Михайло ОЗЕРНИЙ - уроджений в Синевідську Вижнім, Львів, Україна, вчитель і перекладач. Вчив німецької мови в Ріп'янську, Івано-Франківське. Жонатий і має двоє дітей. В лютому 1966 р. засуджений на 6 років важкої праці. Найвищий суд УРСР зменшив кару до 3 років. В 1967 р. був в конц-таборі Явас, Мордовія. Тепер його доля невідома.
13. Михайло ОСАДЧИЙ - уроджений 22.3.1936 р. в Курманах, Суми, Україна, журналіст, поет, літературний критик, професор і перекладач. Засуджений у квітні 1966 р. на 2 роки важкої праці. Відбував свою кару в конц-таборі Явас, Мордовія.
14. Анатоль ШЕВЧУК - уроджений 6.2.1937 р. в Житомирі, Україна, письменник. Жонатий і має 6-літню донечку. Засуджений у вересні 1966 р. на 5 років важкої праці - Явас, Мордовія.
15. Опанас ЗАЛИВАХА - уроджений 26.11.1925 р. в Гусинцях, Харків, Україна, артист - маляр. Арештований і засуджений в Івано-Франківську в березні 1966 р. на 5 років важкої праці - Явас, Мордовія. Таборові ґнобителі skonфіскували всі його образи та заборонили йому малювати у вільних хвиликах.

Українські політ - в'язні засуджені в роках 1944-1963.

1. Катерина ЗАРИЦЬКА - ур. 1914 р., дружина М. Сороки, організаторка Українського Червоного Хреста в час II. Світової Війни. Засуджена в 1947 р. на 25 літ тюрми. Тепер перебуває в тюрмі в Володимірі на схід від Москви.
2. Одарка ГУСЯК - ур. 1924 р. зв'язкова ОУН, засуджена в 1950 р. на 25 літ тюрми. Зараз перебуває в тюрмі в Володимірі.
3. Галина ДІДИК - ур. 1912 р. організаторка Українського Червоного Хреста в час II. Світової Війни. Засуджена в 1950 р. на 25 літ тюрми. Перебуває в тюрмі в Володимірі.
4. Д-р. Володимир ГОРБОВИЙ - український адвокат, чехо-словацький громадянин, ув'язнений в 1947 р. на спеціальне зарядження КГБ, без ніякого суду вже 20 років перебуває в конц-таборі Дубравно, Мордовія. Його обвинувачують як оборонця провідних членів ОУН, Степана Бандери, Ярослава Стецька і інших перед польським судом ще перед II. Світовою Війною. Д-р В. Горбовий написав листа до Хрущова, вказуючи на порушення прав людини в СРСР, визначених у Деклярації Об'єднаних Націй, де його ув'язнено і заслано без судової розправи.
5. Юрій ШУХЕВИЧ - ур. у 1933 р., син ген. хорунжого Тараса Чупринки - Романа Шухевича, Головного Командира УПА. Арештований в 1948 р., маючи 15 літ і засуджений на 10 років тюрми. Звільнений у 1956 р, але знова був засуджений ген. прокурором СРСР М. Руденком на 2 роки тюрми. В 1958 р. він знова був засуджений на 10 років важкої праці. Тепер перебуває в конц-таборі Дубравно, Мордовія.
6. Михайло СОРОКА - був арештований і засуджений в 1940 році на 8 років тюрми. В 1949 р. він повернувся до Львова, але зараз був ув'язнений і засланий до Красноярського краю Сибір. Вдруге вертається до Львова в 1951 р., але вже в 1952 р. засуджують його на 25 літ важкої праці. Місце його перебування невідоме.
7. В. ДУЖБИНСЬКИЙ - артист, був засуджений в 1957 р. за вивішення прапора Українських Запорозьких Козаків на Львівському театрі на 10 років. Відбуває свій засуд в конц-таборі Дубравно, Мордовія.
8. С. ВІРУН - ур. 1932 р. у львівському районі, Україна. Організував Український Робітничо-Селянський Союз для політичного і соціального визволення України. В 1961 р. був засуджений на 11 років важкої праці - Дубравно, Мордовія.
9. Л. ЛУКІЯНЕНКО - ур. 1927 р. у селі Хригівка, Чернігів, Україна, правник, член КПУ. Організував Український Робітничо-Селянський Союз у Львові. Виключений з КПУ і засуджений в 1962 р. на 15 років важкої праці - Дубравно, Мордовія.

10. Іван КАНДИБА – ур. 1930 р. в селі Стольно, Підляштя, Україна, правник. Організував Український Робітничо-Селянський Союз у Львові. В 1961 році засуджений на 15 літ важкої праці – перебуває в конц-таборі Дубравно, Мордовія.
11. Олександр ЛІБОВИЧ – ур. 1935 р. в селі Глідно, Лемківщина /тепер Польща/, агроном. Організував Український Робітничо-Селянський Союз у Львові. В 1961 р. засуджений на 10 років важкої праці. Невідомо де тепер перебуває.
12. Василь ЛУЦІВ – ур. 1935 р. в селі Павлів, Радехів, Україна, завідувач сільського клубу. Був засуджений в 1961 р. за організування Українського Робітничо-Селянського Союзу на 10 років важкої праці. Місце перебування невідоме.
13. Йосип БОРОВНИЦЬКИЙ – ур. 1932 р. в Сяноці, Лемківщина /тепер Польща/, правник, член КПУ. Був виключений з КПУ і засуджений в 1961 р. на 10 років за приналежність до Українського Робітничо-Селянського Союзу /пізніше присуд зменшено на 7 років/. Перебуває в конц-таборі в Мордовії.
14. Іван КІПІШ – ур. 1923 р. в селі Глідно, Лемківщина /тепер Польща/, міліціант у Львові. В 1961 р. був засуджений за приналежність до Українського Робітничо-Селянського Союзу на 10 років важкої праці /пізніше зменшено на 7 років/. Перебуває в конц-таборі в Мордовії.
15. Богдан ГАРМАТЮК – ур. 1939 р. інженер конструктор. В 1959 р. був засуджений на 10 років тюрми за приналежність до "Об'єднаної Партії Визволення України" в Івано-Франківську. Перебуває в конц-таборах в Мордовії.
16. Ярема ТКАЧУК – ур. 1933 р., токар. В 1959 р. засуджений за приналежність до ОПВУкраїни на 10 років тюрми – конц-табори в Мордовії.
17. Богдан ТИМКІВ – ур. 1935 р. студент Львівського університету, Лісового відділу. В 1959 р. був засуджений на 10 років за приналежність до ОПВУкраїни – конц-табори Мордовії.
18. Мирон ПЛОЩАК – ур. 1935 р. робітник. В 1959 р. був засуджений на 10 літ тюрми за приналежність до ОПВУкраїни – перебуває в конц-таборах Мордовії.
19. Іван СТРУТИНСЬКИЙ – ур. 1937 р. середня освіта, диригент хору. В 1959 р. був засуджений на 10 років важкої праці за приналежність до ОПВУкраїни. Тепер звільнений.
20. Микола ЮРЧИК – ур. 1933 р., робітник; В 1959 р. був засуджений за приналежність до ОПВУкраїни на 7 років важкої праці. Пізніше був звільнений.
21. Іван КОНЕВИЧ – ур. 1930 р., робітник. В 1959 р. був засуджений за приналежність до ОПВУкраїни. Недавно звільнений.
22. Іван КОВАЛЬ – робітник зі Львова. В 1961 р. був засуджений на кару смерти за організування Українського Національного Комітету /УНК/ метою якого була незалежність України. Вирок виконано.

23. Богдан ГРИЦИНА - робітник зі Львова. В 1961 р. був засуджений на кару смерти за організування УНК. Вирок виконано.
24. Володимир ГНОТ - слюсар зі Львова. В 1961 р. був засуджений на кару смерти за організування УНК. Кару замінено на 15 років тюрми. Перебуває в конц-таборах Мордовії.
25. Роман ГУРИНИЙ - ур. 1939 р., робітник. В 1961 р. був засуджений за приналежність до УНК на 15 років тюрми. Перебуває в конц-таборах Мордовії.
26. Григорій ЗЕЛИМАШ - колгоспник. В 1961 р. був засуджений на 15 років тюрми за приналежність до УНК - конц-табір, Мордовія.
27. Олекса ЗЕЛИМАШ - колгоспник, брат Григорія. В 1961 р. був засуджений на 12 років тюрми за приналежність до УНК. Тепер в конц-таборі, Мордовія.
28. МЕЛИХ - мовознавець Львівського університету. В 1961 р. був засуджений на 15 років тюрми за приналежність до УНК - конц-табір, Мордовія.
29. Володимир КИДРАТ - юнак. В 1961 р. був засуджений на 13 років тюрми за приналежність до УНК. Пізніше зійшов з ума. Доля його невідома.
30. КИРИЛЮ - В 1961 р. засуджений на 12 літ тюрми за приналежність до УНК - конц-табір, Мордовія.
31. Микола МАШТАЛЕР - В 1961 р. засуджений на 10 років тюрми за приналежність до УНК - конц-табір, Мордовія.
32. Стпан СОРОКА - робітник. В 1961 р. був засуджений на 15 років тюрми за приналежність до УНК - конц-табір, Мордовія.
33. ПОКОРА - робітник. В 1961 р. був засуджений на 12 років тюрми за приналежність до УНК - конц-табір, Мордовія.
34. ЙОВЧИК - В 1961 р. засуджений на 15 років тюрми за приналежність до УНК - конц-табір, Мордовія.
35. МИНЬКО - В 1961 р. був засуджений на 10 років тюрми за приналежність до УНК - конц-табір, Мордовія.
36. ТЕГИВЕЦЬ - В 1961 р. засуджений на 12 років тюрми за приналежність до УНК - конц-табір, Мордовія.
37. Микола МЕЛЬНИЧУК - В 1961 р. був засуджений на 10 років тюрми за приналежність до УНК - конц-табір, Мордовія.
38. ХОМ"ЯКЕВИЧ - В 1961 р. засуджений на 12 років тюрми за приналежність до УНК - конц-табір, Мордовія.
39. Богдан СКІРА - із львівського району. Причина ув"язнення не відома - конц-табір, Мордовія.
40. Дмитро ВЕРХОЛІЯК - студент медицини. Причини ув"язнення не відомі - конц-табір, Мордовія.
41. В. ЛЕВКОВИЧ - ув"язнений у конц-таборі, Мордовія.

ПОЛЬЩА МАЛО ЗНАНА

Літературний Інститут в Парижі видав минулого року дуже цікаву книжку під повищим заголовком. Автор, що із зрозумілих причин укритися під криптонімом Д. Й. Флемінг, подає цікаві інформації з різних ділянок життя в сучасній Польщі, з якими хочемо запізнати наших читачів.

На вступі він каже, що тяжко було би йому відповісти на питання чи сучасна Польща є комуністична. "Якщо сказав бим так, то збрехав бим, якщо сказав бим -- ні!, то також збрехав бим". Значить правда лежить десь по середині. Комуністичною Польща є, бо має комуністичний уряд, некомуністичною є, бо весь спосіб життя є далекий від "найдемократичнішої" у світі країни-СССР. Польська Об'єднана Партія Робітнича має 1 мільйон членів, але серед них немає більше як 1% переконаних комуністів. Правдивих комуністів є сьогодні менше як перед війною в КПП, яку ґрунтовно вичистив Сталін. Сьогодні кардинал Вишинський має куди більший послух серед мас, як Гомулка або Клішчо.

Господарське життя. В Польщі є три роди підприємств: державні, кооперативні і приватні. Промисл є в руках держави, але рільництво є приватне. Зaledво 1% землі займають державні колгоспи. Слово колгосп є в Польщі синонімом нужди і невільництва. По жнивах чекають товпи селян перед склепами Ювілєра в Варшаві, щоби купити золото, біжутерію чи годинники, бо не знати, що буде завтра. Скаля заробітків є показником нездорової системи, яка є притаманна тоталітарним режимам. Приватний таксів кар або добрий ремісник заробляє кілька разів більше від професора університету чи лікаря. Але голодові зарібки не перескаржають, що балеві строї дам на Сильвестра в Брістолю могли би конкурувати з Парижем. Хтос спритний, той жиє добре, легально чи нелегально, не зважаючи на доктрини діалектичного матеріалізму.

Після війни зачалася індустріялізація на велику скалю. Постали нові промислові центри, як Нова Гута ("перше соціалістичне місто"), Нові Тихи і багато інших. Але як то звичайно буває в країнах плянової господарки, недоучені творці 6-річного пляну розбудовували промисл, для якого Польща не має сирівців, імпортуючи їх, як залізну руду з СССР або зі Швеції, а експортують сирівці хемічні, не маючи змоги переробити їх навіть на півфабрикати. Каже Флемінг, що "думання має кольо-сальну будучність", як повчав перед роками один з варшавських кабаретів. Але члени ЦК і уряду рідко ходять до кабаретів. Хто зрештою має думати, чи може начальник адміністраційного бюра ЦК? Радянська школа політруків то троха замало до думання, а марксизм теж не є лікарством на глупоту".

Індустріялізація спричинила масову втечу молоді зі сіл до міст, де життя є легше і цікавіше. Наслідком того на селі осталися самі старики, з 78% людей затруднених перед війною в

рільництві, лишилося 38%, а міста зістали непропорційно перелюднені. За останніх 20 років Польща пережила велику соціальну революцію. Автор твердить, що кілька сот тисяч українців розсіялося по цілім краю, утікаючи як найдалі від східньої границі, забуваючи, що та "утеча" відбулася дорогою насильного переселення, проти волі наших лемків і холмщаків, які мимо всього не хотіли покидати своєї рідної землі.

Партія старається вдержати позори комуністичного устрою в економіці, але життя є сильніше від штучних доктрин і часто уряд змушений дивитися крізь пальці на приватну ініціативу, вільний ринок і багато інших нещасть, незгідних з новою господаркою. Чорний ринок, що є продуктом нездорових економічних відносин, процвітає далі 23 роки після війни. Дошкульний брак усього відчувається на кожному кроці. В цілій Варшаві є тільки один sklep, в яким є нові машини до писання, але в комісових skleпах можна дістати різні роди, від найстарших до найновіших заграничних, розуміється по чорноринкових цінах. Черевики можна купити всюди, але модні тільки в приватних skleпах. То само можна сказати про футра, білля і т.п. Приватні споживчі skleпи завжди мають звідкись різні сорти сира, помаранчі, банани, шинку незнані у великих державних skleпах.

Міські таксівки були дефіцитові. Аж нараз геніяльний помисл. Прецінь можна привернути приватні таксівки і місто втрати брати від них незлий податок. І так продано таксівки їх шоферам на дуже догідних умовах. Одна газета написала злосливо, що треба подивляти самопосвяту тих шоферів, які купують дефіцитові таксівки, щоби забезпечити комунікацію людям праці. Людність живе між параграфами і розпорядженнями, а не після них. Але часи часто міняються і приватну ініціативу викінчується комуністичною ідеологією.

Хабарництво й корупція процвітають на кожному кроці. В Польщі можна все купити за гроші, добру посаду, добре мешкання, міліційнта, Мерседеса, залежить тільки звідки взяти гроші. Якщо працівник бензинової стації заробляє місячно 1000 зл. а одна цитрина коштує на чорнім ринку 20 зл., то він або не купує цитрини або продає 60-октанову бензину по ціні 80-октанової і тоді вже може купити цитрину, Французький коняк (400 зл.), запальнички Ронзона (1000 зл.), японські радія, телевізори, всі ті добра є по skleпах і хтось їх купує. Спокуса є надто велика, а людська вдача слаба. Якщо не можна заробити досить грошей в чесний спосіб, то заробляється їх в менше чесний, а навіть злочинний. Все залежить від сприту. Способів є багато, а найпростіший використати своє становище. У Варшаві є дуже тяжко дістати мешкання з приділу, але тільки тим, які є за наївні або за бідні і хотять полагодити справу в чесний і нормальний спосіб. До того є коротші дороги. А урядовці уряду податкового, установ публічних робіт, які віддається приватним підприємцям і т.д., всюди є великі можливості доробити собі до місячної платні других дві-три і тоді жінка купує караку -

лове фугро, а чоловік Фіята. Цікавим для комуністичної системи є такий факт. Котрогось там року зародили сильно яблука в східних і середніх воєвідствах. Ціни спали до мінімуму, не було їх кому купувати, овочі гнили цілими тонами. А в той час на Шлезьку був великий брак яблук. Проблема була в транспорті, уряд не міг знайти середників транспорту, щоби перевезти надвижку овочів з одної місцевості до другої. Розв'язку знайшли самі селяни. Вони порозумілися з гутами, які зорганізували транспорт і в заміну за яблука дали їм жужіль, який добре надається до будови.

Подібних випадків є багато, н.пр. в Криницьі люди вибудували власним коштом телевізійну станцію, а в Ряшеці будинок для політехніки. А уряд хвалить то і просить ще, бо то дешевше виходить, а головне – не треба думати. При тім можна зробити ще добрий пропагандивно-політичний інтерес, мовляв, дивіться, як гарно виховується людей в соціалізмі.

"Братні" зв'язки з ССРСР. В Польщі є велика погорда і недовір'я до всього, що походить зі Сходу, так що підозрівається, що і sukcesи космонавтичні є звичайною – "ліпою". В 1957 р. зачали чистити магазини Дому Книжки. На складі знайдено по кількадесять тисяч примірників советських авторів, яких ніхто навіть не розпакував. По короткій нараді відіслано ту халтуру до фабрики паперу. А советська пропаганда напевно широко трубіла, скільки то тисяч примірників творів советських авторів продається в "братній" Польщі. Багато злосливих дотепів кружляє в Польщі з приводу московської манії самохвальби відносно різних винаходів. Євгенія Онегіна перехрещено на Омегіна, бо він буцімто винайшов годинник Омега. Питається один варшав'як другого: "Чи знаєш хто винайшов електричну машинку до голення?"

Не знаю!" – відповідає запитаний. "Таже москаль", каже той. "Невже? А цікаво як. – А но попросту, порпався на смітнику американської амбасаді в Москві і там її винайшов". Настанова поляків до советських людей не є для них таємницею і тому вони тримаються осторонь. Персонал амбасаді, як зрештою всюди, скошарований за високими мурами, рідко показується на зовні. Ще не так давно біятики по льокалях зі советськими вояками не були рідкістю.

Міліція. Громадянська міліція є нахабна й ароганцка. В час сталінського періоду призвичаїлася до того, що вона є владою все-сильною, що стоїть понад правом, а її вироки є непомильні і невідкличні. На тему глупоти міліціантів кружляють числення анекдоти й оповідання. Міліційні протоколи були нераз публіковані в пресі, як документ примітивізму. Засадою режиму є, що міліція не має бути мудра, а тільки "спренжиста". Щоби доробити собі до мізерної платні, міліціанти накладають кару на кого можна і за що будь, бо з того мають відповідний відсоток. Автор каже: "Мало котрий міліційний баран говорить якоюнебудь мовою, не чиячи зле опанованої польської. Чужинець, що їде автом і запитає про дорогу, буде найперше вилегітимований, а потім і так нічого не довідається, бо ніби по якому. Вправді міліціанти не здирають уже гривни за знак Р1 на авті, бо їх повчили, що то не злочин, – після них було то підшивання під "посольство".

ТРИЛІТНЯ АТАКА КГБ НА УКРАЇНСЬКУ ЕМІГРАЦІЮ в АВСТРАЛІЇ.

Українська еміграція в Австралії є наймолодшою з усіх наших еміграцій. Вона кількісно є малою відносно простору її діяння, якісно вона є середнього масштабу, але важлива з огляду на геополітичне положення австралійського континенту як відноги Азії. Про це добре знають московські червоні і білі імперіялісти.

Атака на українську еміграцію в Австралії розпочалася з роком відзначення 150-річчя народин Т. Шевченка. Буцімто з тої нагоди в січні 1965 р. Управа Української Громади в Мельборні одержала листа від голови "Українського Товариства Зв'язків" Колосової листа з похвалами за проведені Шевченківські імпрези. Водночас лист запрошував до співпраці з відділом КГБ, що виступає під назвою українського Товариства зв'язків із закордоном. Як принада для "дурної хаклацької рибки" вже й була готова посилка якоїсь платівки на "українском язике". Гроиада дала одну можливу відповідь: зігнорувати листа і не вести жодної переписки з київським філіялом московського КГБ.

Але діяльність КГБ проти цілої еміграції розрахована на довгі роки і московські пляновики не були тим здивовані ані заскочені. Навпаки, вони з того часу серійним конвайєром виштовхують продукцію нових прийомів в психологічній війні з українською еміграцією. Як всім нам добре відомо, червоне дворянство Москви завжди одержує закордоном допомогу від всяких "білих" монархістів, чи від "трудовиків з НТС".

В мельборнській газеті НТС "Єдиненіє" в березні - травні 1966 почали появлятися оголошення про фільм "Сон" сфабрикований Москвою в Києві. Згідно оголошення в "Єдиненію" фільм імпортувало з Москви якесь "Українское Фільмовое Общество". Фільм "Сон" це типова московська наруга над постаттю Тараса Шевченка, що зображений тут як якийсь пушкінський єдинонеділимець.

Згадане "Українское Фільмовое Общество" видало теж афіші й листівки по українськи - та висвітлило це фільмове страхіття в кількох містах Австралії, приваблюючи сантиментальними фразами українського глядача, цікалого побачити документ "суверенної" московської брехні про Т. Шевченка.

Цікаво, що буржуазні доляри за цей фільм "Українское Фільмовое Общество" переслало не прямо до Москви, звідки одержало фільм, а одному з московських агентів в Торонті.

При тому варта згадати, що наша двійкарська еліта в Австралії захопилась цим "все-ж-таки українським" твором кагебіста Павлички і Ко.

Згадане "Общество", побачивши успіхи "свої роботи", спровадило до Австралії з Москви другий, тим разом фільмового аса "на українском язике", фільм "Тіні Забутих Предків". Як відомо цей фільм одержав міжнародню нагороду і за висвітлення його у самій Франції Москва заробила коло пів мільйона долярів. Але в Австралії з тим фільмом зайшло справді лєнінське економічне чудо. Згадане "Общество" одержало цей фільм знег за пів мільйона долярів,

а за марних символічних 500 дрібно-буржуазних долярів.

Дехто каже, що згадане "Общество" і далше буде спроваджувати з Москви "зв'язкові" фільми для українців в Австралії.

Як згадано на початку бригада Колосової не одержала відповіді з Мельборну. Все-ж-таки в Україні у телебаченні треба було показати про діяльність КГБ всюди - навіть в далекій Австралії. І ось з Мельборну судном через Одесу приїжджає до Києва австралійський "турист", член компартії Австралії /очевидно, ви вгадали, не пекинської/ "журналіст" і т.д. і т.д.: Вотс.

В Києві вітала його "червона знать", а радіо і телебачення передали, що Вотс являється організатором Шевченківських роковин в Австралії.

Очевидно, це тільки одна глава атаки на українців в Австралії. Різними каналами іде безупинна атака від советської амбасади в Канберрі.

Відомо, що Австралія має мандат від Об'єднаних Націй на східню половину Папуа-Нової Гвінеї. З двох мільйонів населення цієї країни не менше півтора мільйона живе в добі палеоліту, приблизно так як Україна була перед добою трипільської культури, тому 7 тисяч літ назад. Як відомо чверть-суверенна УССР постійно скиглить в ОН за негайну самостійність для папуасів. Україна такої самостійності не потребує. Послухайте чому: Перед нами офіційне англomовне видання п.н. "Юкрейн", видання "Совет Буклет" No.60/В, Лондон 1960 р. автор - Нікіфор Кальченко, голова ради міністрів УССР /в той час/. На сторінці 5-ій 7-ий рядок згори голова ради міністрів "суверенної УССР пише: "Україна є одною з найбільших індустріальних провінцій Росії". /підкр. наше/

Очевидно, що з нашого боку можна тільки погратулювати Н.Кальченкові за правдомовність - він же ж полтавець.

Ото ж Україна, колиска культури культур, має бути, як каже Кальченко, "одною з індустріальних провінцій Росії", а примітивні /хоч дуже привабливі і мальовничі/ племена папуасів повинні негайно мати самостійність. Оттакі то брошури про Україну поширює в Австралії "радянський" уряд та його амбасада в Канберрі.

В той же час ця амбасада інформує наших братів в Україні /не тільки фігурально а й дослівно/ про життя українців в Австралії. У львівській газеті "Вільна Україна" з липня 1966 р. кореспондент ТААС з Канберри, якийсь кагебіст, що виступає під псевдом Віктор Хмара написав допис п.н. "Горе матері". В своєму "репортажі" В.Хмара дає біля десятих прізвиськ українців, головно з Мельборну. До тих українців приїхали у відвідини їхні батьки, або родичі з різних кутків України. Хмара розповідає читачам "Вільної України" як ці українці мали б знущатися і катувати своїх матерей в час їхнього перебування в Мельборні. Він виписав стільки нахабної брежні, що австралійський уряд мусів виступити в обороні своїх громадян і розглянути цю справу на засіданні ради міністрів. У висліді цього не тільки Віктор Хмара, а й сам "амбасадор"-шпигун Логіноф мусів покинути Австралію, як небажані особи. Справи однак не розголошено, а Логіноф чкурнув перед візитом през. Джонсона до Австралії. Все-ж-таки Москва наказала Логінову виторгувати якийсь барш у австралійців. І вийшло так: Москва не буде поіменно очорнювати австралійських громадян, в заміну, австралійці складуть заяву, що вони не мають жодного заці-

кавлення в незалежності України. От до чого була потрібна писанина кагебіста Хмари про "горе матері".

Очевидно, Австралія не має чого турбуватися самостійністю України. Це справа українців. Самостійність України це жодна зовнішня інтервенція в роді заплomboваного вагону з Леніном. Пийде час й Україна сама дасть собі раду з "москалями", як казав Шевченко.

Москва через свою амбасаду в Австралії показала ще один спосіб, як використати людське горе. Як відомо, деякі есигранти мають дома ще недостріляних членів сім'ї, що бажали б переїхати до Австралії. Москва дає дозвіл виїхати тільки старикам, на додаток тільки таким, які залишають в Україні їхніх членів сім'ї, себто закладників. Перед виїздом за кордон, як розказують, кожний підписує в КГБ обіцянку - закордоном не розказувати правди про москвську мерзоту в Україні. В противному разі "рідна" влада закладників по голові не погладить. Прибулі оповідають про це зі стахом і під секретом, хоч це для нас секрет - ніяквісінький.

Щоб розвідати в Мельборні хто, де і яких рідних має в краю, москвська амбасада вислала в тій справі кагебівського "добродія" на прізвище Радул, який разом зі своєю "жінкою" почав "валяти дурака": "Я тобі поможу, але що ти мені за це зробиш?" Але коли один батько захотів викликати свого сина із внучатами - Радул не вернув і зник у каналах амбасади.

Вже по згаданій активності зайшли зміни в тактиці КГБ щодо цілої української еміграції, в тому і в Австралії. На місце Колосової, головою Українського Товариства закордонних зв'язків став сучасний найбільший український глядіатор пера - Юрій Смолич.

Москва почала шукати між еміграцією за т.зв. "незалежними".

Чи знайдеться багато "незалежних" в Австралії покищо незалежно.

д-р. Б. Умриш.

))

У К Р А І Н С Ь К А А Н Т И Б О Л Ь Ш Е В И Ц Ь К А Л І Г А

В і д д і л в М е л ь б о р н і

у л а ш т о в у є

С В Я Т О Ч Н И Й К О Н Ц Е Р Т

у 30-ліття з дня смерті сл. п. полк. ЗВГЕНА КОНОВАЛЬЦЯ, команданта УВО, основоположника і Провідника ОУН, організатора і вождя української національної революції.

Святочний Концерт відбудеться в неділю дня 11. серпня 1968 р., о год. 7-ій веч., в Українському Домі в Ессендоні.

Запрошується все українське громадянство до якнайчисленнішої участі в тих святкуваннях.

Управа Відділу УАЛ
в Мельборні.

СПІЛКА УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ В ОБОРОНІ ЮРІЯ ШУХЕВИЧА

Юрій Шухевич, син Головного Командира Української Повстанської Армії ген. Т. Чупринки - Р. Шухевича, арештований у віці 15-ти років вже 20 літ карається в тюрмах і концтаборах большевицької Росії, за це тільки, що не хоче зречися свого батька та осудити його дію і дію Організації Українських Націоналістів.

Спілка Української Молоді в Австралії гідно стала в обороні Юрія Шухевича і всіх "н е с к о р е н и х борців" за волю України, які поневіряються в тюрмах і конц-таборах ССРСР.

25 і 26 травня 1968 р. до Канберри з'їхалися сумівці з усіх кінців Австралії, щоб там заманіфестувати свою єдність з молоддю в Україні, яка, незважаючи на терор окупанта, сміло стає в обороні нищеної української культури, науки, мови і всего що українське, а яке нищить безпощадно Москва.

В неділю 26 травня під большевицькою амбасадом відбулася бурхлива демонстрація, де сумівська молодь виказала свою ненависть до Росії-окупанта України. Амбасадом обкидано гнилими яйцями, помідорами та яблуками, спалено три большевицькі прапори. Відповідні транспаренти вказували на вимогу сумівської молоді - "Звільнити Юрія Шухевича - Москва геть з України".

Поліція арештувала юнака, Василя Поповича, який прибув на демонстрацію аж з Балларату. Він був один із тих, які обкидали амбасадом гнилими яблуками. Слідуючого дня в суді він заявив: "Це була демонстрація проти большевицького гніту в Україні. Я кожночасно і всюди буду поборювати комунізм, бо вірю, що це є єдиний шлях до визволення України. Якщо така демонстрація буде вдруге, я буду тут знову".

Демонстранти виготовили відповідний демарш до ООН, вимагаючи звільнення Ю. Шухевича та розв'язання всіх конц-таборів в ССРСР.

Вся австралійська преса вмістила дуже прихильні звідомлення про цю демонстрацію. За нашого 20-літнього побуту в Австралії це був найкращий акт проти поневоєння України, яким сумівська молодь зробила дуже добру пропаганду визвольній боротьбі українського народу. За це належиться сумівцям повне признание.

